

de l'Acadèmia del carrer de la Portaferrissa, va formar-se el foc sagrat de l'emancipació científica de la medicina catalana i la vigorosa activitat que regna avui entre els metges de nissaga catalana en el camp de la investigació clínica i experimental, i això no ve més que d'aquell calliu que deixà la foguera que encengueren Turró, Presta, Xalabarder i altres, que no anomenem perquè sortosament viuen encara entre nosaltres, exaltats pel clam d'un poble que volia redimir-se per ell mateix. Les gestes de Presta s'estengueren encara més enllà, i així, el veiem actuar prodigiosament dintre de la deontologia mèdica, en el d'assistència social, en el ram d'instrucció i fins en el de l'esport, i des de les presidències del Sindicat de Metges de Catalunya, de l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya, del Patronat de la lluita contra la tuberculosi, dels amics de la Instrucció i fins del Futbol Club Barcelona, la seva veu autoritzada, docta i convincent sabé orientar i coordinar el nostre poble cap el camí del millorament i del mutu respecte. Per això la memòria de Presta, és i serà recordada per tothom amb profunda emoció i agraïment.

L'altre caire que brilla en la vida de Presta com un astre de primera magnitud, és el seu perennal romanticisme. Sense ànim d'ofendre a ningú, ens atreviríem a afirmar que amb Presta ha desaparegut l'últim, o un dels pocs romàntics que queden: Ho era per temperament i quasi per les exigències del seu esperit que l'impulsava a obrar sempre de cara a l'ideal i mai no mesurava els obstacles, el temps, ni els sacrificis. La defensa d'una causa noble el lliurava a la lluita ple d'entusiasme i d'optimisme; per això era el primer en l'acció i l'últim de rendir-se, encara que anessin a menys els seus propis interessos.

Malgrat la seva testa homèrica i la seva figura patriarcal, en el fons era un infant i se'l veia entusiasmar-se i donar regnes soltes a la seva vertiginosa imaginació, així que podia despullar-se o oblidar les jerarquies legitimades per la seva fecunda intel·ligència.

De vegades si hom aclucava els ulls i volia oblidar la silueta que el seu cos projectava en l'espai, hom quedava sorprès en obrir les parpelles, que fos aquell cos gros, aquella cara socràtica la que soplugués tanta de candidesa i tanta d'ingenuïtat i tanta de noblesa. A dir veritat,

sempre ens havia fet l'efecte que en la seva plasació hi havia ocorregut un mal entès, car el seu físic no harmonitzava amb el seu esperit i fins creiem que semblant anomalia deuria haver creat conflictes en el seu consensus perquè sovint es devia adonar que la matèria li feia de llast i no podia volar per l'imperi dels somnis de filantropia, de bellesa i d'amor que somniava el seu esperit.

Aquests conflictes els degué sofrir tota la seva vida, però en els darrers temps de la seva existència esdevingueren cruels. Encara ens sembla veure'l quan després de tot un dia de treball arribava el vespre a casa seva amb les espatlles caigudes, vençut, arrossegant les cames i amb el rostre amargat, el primer que cercava era la cadira per a llançar-hi el cos, per desprendre-se'n com si l'odiés. Allò venia a ésser el terme d'una lluita que començava el matí entre una ànima juvenil i un cos feixuc que no volia ni el deixava volar. Per això la jornada esdevenia estrident i els que convivia amb ell eren testimonis d'aquests conflictes interns, que els que no el compregueren, atribuïm a expansions d'un mal caràcter. Bona prova d'això era que, així que assegut a la cadira i recolzat damunt la taula aconseguia alliberar-se de la matèria i deixar-la abandonada i deslligada de l'esperit, canviava el seu semblant, ressorgia de nou l'optimisme i el seu lèxic precís i harmoniós evocava les gestes de les millors hores viscudes.

Amb tot i aquesta plàcida bonhomia alternava amb un esperit justicier que feia la seva entrada així que algun arrabista o algun científic de *doublé* tractava de pavonejar-se davant d'ell. Tot seguit els seus ulls i la seva cara perdien aquell aire inofensiu, un somriure irònic era l'auguri d'una escomesa que havia de desmuntar-lo del fictici pedestal fins aconseguir despertar-lo d'aquell somni de vanitat. Com no li plaïa arrossegat les víctimes, sovint en veure'ls humiliats i sense defensa els hi allargava les mans per a redimir-los generosament.

Formava part d'aquell grup de joves metges que combateren aquell costum que era clàssic a les Acadèmies, de reventar els valors nous que tenien la gosadia de participar en les discussions i tasques acadèmiques, puix en aquella època aquestes facultats eren privatives d'un estol reduït de personalitats mèdiques.